

Arrest

nr. 184 896 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten C. DESENFANS en A.L. BROCORENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de minderheidsclan Ashraf (> Hussein). U bent geboren op 19 juli 1992 in Mogadishu. U huwde op 15 augustus 2013 en werkte als leraar.

Rond 27 december 2014 verhuist u naar Janaale om de gronden van uw moeder te beschermen. Sinds uw verhuis, gaat u maandelijks naar Mogadishu om uw echtgenote en uw familie te bezoeken.

In maart 2015 wordt u door Al Shabaab benaderd op verdenking van spionage. U vertelt aan hen dat uw echtgenote daar woont en dat u voor haar verantwoordelijk bent. De mannen van Al Shabaab doorzoeken uw woning en uw telefoon op zoek naar informatie over uw reizen naar Mogadishu.

Op 22 augustus 2015 komen drie gewapende mannen naar uw woning, ze willen dat u met hen meegaat. U wordt geblinddoekt en geboeid meegenomen. De volgende dag, op 23 augustus, wordt u beschuldigd van het zwanger maken van een ongehuwd meisje.

Op 24 augustus wordt u uitvoerig ingelicht over de reden van uw arrestatie. U wordt beschuldigd van het zwanger maken van A.D.A., van de clan Habr Gedir. U probeert de mannen van Al Shabaab te overtuigen dat u niet de vader bent.

Op 25 augustus 2015 heeft de hoorzitting plaats. U wordt voor het tribunaal geleid, waar u ook A.D.A. voor de eerste maal ziet. U kent het meisje niet persoonlijk. Er zijn ook vier mannen van Al Shabaab aanwezig die optreden als getuigen. Op dezelfde dag wordt u veroordeeld tot dood door steniging.

Op 27 augustus 2015 wordt u naar een andere plek gebracht, waar u dient te wachten op de uitvoering van het vonnis, dat zal plaatsvinden op 10 september. Op 2 september 2015 wordt de basis van Al Shabaab aangevallen door de troepen van AMISOM. U weet te ontsnappen. De volgende dag komt u aan in Mogadishu en gaat u naar de ouderlijke woning. Uw moeder werd reeds door Al Shabaab telefonisch gecontacteerd met de mededeling dat zij u moet uitleveren. U wordt in Wadajir ondergebracht. Die nacht komen 4 mannen van Al Shabaab bij uw moeder. De mannen van Al Shabaab zeggen aan jongeren die in de buurt van de woning zijn, dat ze u moeten doden als ze u zien.

Op 9 september 2015 weet u uit Mogadishu te vluchten. U reist via Kenia, Zuid-Sudan, Sudan, Egypte, Italië en Duitsland naar België, waar u op 8 oktober 2015 asiel aanvraagt.

Sinds uw vertrek uit Mogadishu worden uw echtgenote, uw moeder en uw broers en zussen bedreigd door de clan Habr Gedir, de clan van A.D.A, het meisje dat u zwanger gemaakt zou hebben. Uw jongere broer werd sinds uw vertrek gekidnapt en zal worden vrijgelaten wanneer u uitgeleverd wordt.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een identiteitsbewijs, een diploma van het secundair onderwijs, een certificaat van uw IT-opleiding en een overlijdensakte van uw zoon neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en

daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt vanaf 27 december 2014 verbleven te hebben in de stad Janaale, gelegen in het district Janaale in de provincie Lower Shabelle.

Gevraagd sinds wanneer het politiekantoor in Janaale verlaten is, verklaart u zelf geen soldaten aan het politiekantoor gezien te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6), maar verklaart u wel dat toen de soldaten kwamen, hun basis daar was. Even later gevraagd in welke delen van de stad de overheid is, verklaart u dat de dichtste plek waar ze gebaseerd zijn, dichtbij Bufow is (gehoorverslag CGVS, p. 8 + p. 24), wat 6 à 7 kilometer van Janaale verwijderd is. **Gevraagd of u ooit soldaten gezien heeft in Janaale zelf, antwoordt u ontkennend.** Volgens informatie beschikbaar voor het CGVS (informatie beschikbaar in uw administratief dossier) stond de stad Janaale gedurende twee jaar onder overheidscontrole, tot 24 mei 2015. U verklaarde altijd thuis te blijven en vreemd te zijn in Janaale (gehoorverslag CGVS, p. 26). Eerder verklaarde u echter reeds les te geven bij kinderen thuis (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat u geld kreeg waardoor u naar het restaurant kon gaan om te eten (gehoorverslag CGVS, p. 18). **Indien u vanaf 27 december 2014 in Janaale verbleef, had u zeker de aanwezige soldaten opgemerkt.**

Gevraagd naar wat Al Shabaab in de stad Janaale deed toen u daar was, verklaart u zich de bevelen te herinneren die Al Shabaab gaf aan de inwoners en de executie van een toekomstige districtscommissaris (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd hoe Al Shabaab de burgers aanviel toen u daar aanwezig was, verklaart u dat niet gehoord te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 25). Zoals eerder reeds vermeld, verklaarde u les te geven bij kinderen thuis (gehoorverslag CGVS, p. 12) en kreeg u geld om in het restaurant te gaan eten (gehoorverslag CGVS, p. 18), daarenboven verbleef uw vriend soms in het huis (gehoorverslag CGVS, p. 6 + p. 18). **Als u in Janaale verbleef, waren er meerdere momenten dat u gesprekken kon bijwonen over de activiteiten van Al Shabaab, zoals de explosies op 30 april 2015 op de markt van Janaale – waarbij meerdere doden en gewonden vielen** (informatie beschikbaar in uw administratief dossier).

Gevraagd welke troepen in Janaale aanwezig waren, verklaart u dat dit troepen van AMISOM zijn, Ugandez en Burundez (gehoorverslag CGVS, p. 24). Volgens informatie beschikbaar voor het CGVS, werd het betreffende legerkamp enkel bemand door **Ugandese troepen** (informatie beschikbaar in uw administratief dossier). **Aangezien u uw ontsnapping van Al Shabaab verbindt aan een aanval van deze AMISOMtroepen (gehoorverslag CGVS, p. 20 + p. 23-24), kan verwacht worden dat u weet van welke landen de troepen in Janaale afkomstig zijn.**

Gevraagd wie Abdulkadir Ibrahim Sheikh Ali is (gehoorverslag CGVS, p. 25) verklaart u dat u zich deze naam niet kan herinneren. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u in 2015 in Janaale was (gehoorverslag CGVS, p. 26) verklaart u de naam niet te kennen, maar dat u wel weet dat iemand door Al Shabaab gedood werd die beweerde de districtscommissaris te zijn. U noemde eerder reeds Mohamed Sidi als districtscommissaris (gehoorverslag CGVS, p. 8) en verklaarde dat hij sinds het begin van 2015 weg was omwille van het clanconflict tussen Habr Gedir en Biyomaal. Ter bevestiging gevraagd of Mohamed Sidi districtscommissaris was, antwoordt u bevestigend. Gevraagd wie hem dan verving, verklaart u dat niemand hem verving, aangezien hij nog steeds de (districts)commissaris was. **Volgens de informatie beschikbaar voor het CGVS was Mohamed Sidi echter niet de districtscommissaris van Janaale, maar was hij de gouverneur van Lower Shabelle** (informatie beschikbaar in uw administratief dossier). Volgens informatie beschikbaar voor het CGVS, was Abdulkadir Ibrahim Sheikh Ali wel de districtscommissaris van Janaale (informatie beschikbaar in uw administratief dossier). **Aangezien u zelf verklaart de executie gezien te hebben van iemand die als districtscommissaris benoemd zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 9), kan aangenomen worden dat u eveneens de naam van deze persoon kent en zou u de naam herkend hebben toen u deze gevraagd werd.**

Daarenboven verklaarde u nooit soldaten in Janaale gezien te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8). Na de moord op districtscommissaris Abdulkadir Ibrahim Sheikh Ali voerden de soldaten van de Afrikaanse Unie veiligheidsoperaties uit in de stad om zodoende de moordenaars te kunnen arresteren (informatie

beschikbaar in uw dossier). **Aangezien u verklaarde les bij uw leerlingen thuis te geven (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat u naar het restaurant ging om te eten (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan verwacht worden dat u soldaten gezien heeft terwijl zij deze veiligheidsoperaties uitvoerden.**

De reden van uw verhuis naar Janaale is eveneens weinig aannemelijk, zeker in de Somalische context. U verklaart zelf dat u in Mogadishu een eigen inkomen had, want u gaf les tot u naar Janaale ging (gehoorverslag CGVS, p. 12), en dat u niets wist over Janaale voor u erheen verhuisde (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat u uw werk als leerkracht in de hoofdstad zou opgeven om naar een omveilige plaats te verhuizen waar u nooit eerder geweest bent of waar u geen clangenoten (gehoorverslag CGVS, p. 14) heeft wonen.

U verklaarde dat u maandelijks naar Hamar, Mogadishu, ging om uw echtgenote en familie te bezoeken (gehoorverslag CGVS, p. 18). U werd na 2 maanden hierop aangesproken door Al Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 22), waarna u verdacht bleef omwille van uw reizen naar de hoofdstad (gehoorverslag CGVS, p. 18). **Het is niet aannemelijk dat u elke maand van Mogadishu naar Janaale zou terugkeren, als u weet dat u reeds geviseerd wordt door Al Shabaab, te meer daar u volgens uw eigen verklaringen weet dat iemand die beschuldigd wordt van spionage geëxecuteerd kan worden (gehoorverslag CGVS, p. 9).**

Aan het einde van het gehoor werd u geconfronteerd met het feit dat u **niet aannemelijk kon maken in 2015 in Janaale verbleven te hebben** (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). U kreeg de kans om op enkele bevindingen te reageren, waarna u gevraagd werd of u nog iets wou toevoegen over de reden van uw arrestatie door Al Shabaab. U beantwoordt deze vraag echter met de woorden **'Als je vragen hebt over Dharkenley, mijn district, kan ik meer informatie geven'**. Meegedeeld dat er minder twijfels zijn over uw herkomst uit Dharkenley, maar wel over het feit dat u in Janaale was, verklaart u maar korte tijd in Janaale geweest te zijn en dat uw kennis over deze plaats beperkt is omdat u er geen jaren gewoond heeft. Opgemerkt dat er dingen gevraagd werden die gebeurden toen u volgens uw verklaringen in Janaale was, verklaart u dat u alleen niets kan weten over het marktincident, omdat u altijd thuis bleef en vreemd was in de stad. Zoals eerder reeds opgemerkt, gaf u les aan uw leerlingen bij hen thuis (gehoorverslag CGVS, p. 12), kreeg u geld om in het restaurant te gaan eten (gehoorverslag CGVS, p. 18) en verbleef uw vriend soms bij u thuis (gehoorverslag CGVS, p. 6 + p. 18). **Als u in Janaale verbleef, waren er meerdere momenten dat u gesprekken kon bijwonen over de gebeurtenissen in Janaale en had u zeker meer kunnen vertellen over deze gebeurtenissen.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt in 2015 in het district Janaale, gelegen in de regio Lower Shabelle, verbleven te hebben. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Janaale heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in uw dossier aanwezig om uw herkomst uit Mogadishu te betwisten.

De door u aangehaalde problemen omdat u zou behoren tot de minderheidsclan Ashraf (gehoorverslag CGVS, p. 13-14), maakt u evenmin aannemelijk. U verklaarde dat de minderheden kwetsbare mensen zijn die niemand hebben om zich te beschermen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd naar problemen die u zelf ondervonden heeft omdat u tot een minderheidsclan behoort, verklaart u dat er soms kleine gevechten waren tussen uw jongere broers en zussen en de buurkinderen. Opnieuw gevraagd naar persoonlijk ervaringen, verklaart u dat dit het enige is. Bovendien **heeft u tijdens uw eerste interview bij de DVZ geen verklaringen afgelegd over de problemen die u eventueel had omdat u behoorde tot een minderheid** (vragenlijst CGVS, punt 3.1-3.5).

In het kader van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een diploma van het secundair onderwijs, een certificaat van een IT-opleiding en een overlijdensakte van uw zoon voor. Deze documenten hebben allen betrekking op uw verblijf in Mogadishu en weerleggen het voorgaande niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen

op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 16 november 2016 voegt verzoeker *“persberichten omtrent de veiligheidssituatie te Mogadishu”*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 november 2016 in een eerste middel een schending aan van *“artikel 1A. § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”)”*.

Verzoeker voert aan een grondige vrees voor vervolging in zijn land van herkomst te hebben omwille van religieuze en/of politieke redenen en omwille van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep. In dit verband geeft hij aan tot de minderheidsclan Ashraf te behoren, door Al Shabaab te zijn ontvoerd en beschuldigd te zijn van het illegaal zwanger maken van een meisje behorend tot de Habr Gedir clan. Verzoeker is van oordeel dat hij *“in de onmogelijkheid is enige vorm van effectieve en niet tijdelijke bescherming te verkrijgen van de Staat”*.

Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas; hij geeft aan *“op een heel nauwkeurige wijze de omstandigheden in de welke hij gearresteerd, gedetineerd en veroordeeld werd, alsook de reden en omstandigheden van zijn ontsnapping uitgelegd”* te hebben.

Betreffende de beoordeling van het illegaal zwanger maken van het meisje, ontkent verzoeker de feiten die hem verweten worden door zowel het meisje als door Al Shabaab. Hij benadrukt dat hij het meisje reeds gezien had, maar niet kende en haar naam pas had leren kennen wanneer hij werd veroordeeld door Al Shabaab. Hij voert aan niet te weten waarom hij persoonlijk beschuldigd wordt, maar dat het vermoedelijk te wijten is aan zijn behoren tot een minderheidsgroep. Hij meent dat er een verantwoordelijke diende aangewezen te worden om de eer van de Habr Gedir clan van het meisje te redden en dat hij als nieuweling in Janaale en behorend tot een minderheidsclan het perfecte doelwit was. Verzoeker wijst er in dit verband op dat deze praktijken overeenstemmen met de algemene informatie betreffende het rapport tussen de meerderheids- en minderheidsclans in Somalië. Verzoeker voert voorts aan dat de bedreigingen aan het adres van zijn zus, namelijk dat zij zou verkracht worden door een man van de Habr Gedir clan omwille van wat verzoeker met het meisje zou hebben gedaan, een duidelijke aanwijzing van wraak zijn.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat *“omwille van de algemene onveiligheidssituatie en de onmacht van de Somalische Staat verzoeker te beschermen tegen de terreuraanslagen gepleegd door Al Shabaab en tegen de gewelddadige incidenten omwille van de clanconflicten dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming”*. Hij verwijst in dit verband ook nog naar de *“de persberichten die hij aan huidig beroep toevoegt in die de geweldssituatie in Mogadishu staven”*.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. artikel 62 van de vreemdelingenwet algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur. waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorsyuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVR ”), artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest ”)”*.

Verzoeker benadrukt dat *“hij niet beweert afkomstig te zijn uit Janale, noch dat hij er grotendeels heeft geleefd. Verzoeker is afkomstig uit Mogadishu waar hij tot 8 maanden voor zijn vertrek uit Somalië heeft geleefd.”*

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen *“de welke hij zowel bij DVZ als gedurende zijn gehoor bij het CGVS nauwkeurig, eenduidig en coherent relateert”*. Hij meent dat verweerder geen tegenstrijdigheden, noch enige vaagheid kon vinden. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal op een louter subjectieve wijze heeft geapprecieerd dat de reden van zijn verhuis naar Janaale weinig aannemelijk is. Verzoeker herhaalt dat hij naar Janaale diende te verhuizen om de landbouwgronden van zijn moeder te bewaken totdat deze verkocht zouden zijn.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder een onderzoekplicht heeft, en merkt op dat de *“protection officer”* geen vragen heeft gesteld over hoe het komt dat zijn moeder over landbouwgronden in Janaale beschikt, noch over de origine van verzoekers moeder, behoudens haar clan. Verzoeker meent dat *“[h]et gebrek aan nodige en nuttige vragen omtrent deze landbouwgronden het voor de Commissaris generaal onmogelijk maakt om met alle kennis van zaken en op een onpartijdige wijze, de asielmotieven van verzoeker te beoordelen”*.

Verder voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal, zonder zich te staven op enige objectieve informatie, beweert dat het niet aannemelijk is dat verzoeker elke maand van Mogadishu naar Janaale zou terugkeren. Hij benadrukt in dit verband dat verzoeker de weg zeer precies heeft kunnen uitleggen en geen enkele foutieve en/of onnauwkeurige verklaring heeft afgelegd hieromtrent.

Verzoeker is ook hier van oordeel dat verweerder zijn onderzoekplicht op gebrekkige wijze heeft uitgevoerd: *“Nooit gedurende het interview is verwerende partij teruggekomen om deze feiten van vervolging. Nooit heeft de protection officer gevraagd of dit meerdere keren is gebeurd, waarom verzoeker na deze incident toch het risico nam om maandelijks de reis tussen beiden regio's te doen, of zijn gezin benaderd werd wegens de verdachten van AS omtrent de reizen van verzoeker,”*.

Verzoeker voert aan dat het *“feit dat verzoeker verklaarde dat hij aan alle vragen omtrent Dharkenley zou kunnen antwoorden is in geen geval een aanwijzing dat zich niet gedurende 8 maanden in Janale heeft bevonden.”*. Hij heeft namelijk verklaard van daar afkomstig te zijn. *“Alweer dient het besluit van de Commissaris generaal volgens de welke, indien verzoeker effectief in Janale geleefd had, gezien hij er les gaf en naar de restaurant ging, hij gesprekken kon bijwonen om over de gebeurtenissen te Janale het nodige te weten, als een subjectieve appreciatie beschouwd te worden.”* Verzoeker stelt dat hij *“alleen was te Janale en wachtte dat de gronden verkocht werden om zich weer te kunnen vestigen in Mogadishu met heel zijn gezin.”*.

Verzoeker onderlijnt *“dat hij heel veel correcte en nauwkeurige antwoorden heeft geleverd betreffende Janale zelf: de geografie, de stad, de clans, de leiding van de stad, het landbouwgrond, de wijken Simow en Jadid, het dichtstbijzijnde ziekenhuis, de conflicten in Janale...”*. Aangaande de aanwezigheid van AS bevestigt verzoeker dat *“deze gedurende de dag minder zichtbaar waren, dat mensen geëxecuteerd werden omdat ze door AS verdacht waren met de overheid te werken, dat AS de burgers verplichten om de gebedstijden te volgen, dat AS zich bereed om oorlog te voeren tegen AMISON troepen, dat AS verbod aan de burgers hun telefoon met caméra te gebruiken. Verzoeker heeft concrete incidenten gelinkt aan de aanwezigheid van AS te Janale meegedeeld. Indien de Commissaris generaal van mening is dat dit niet voldoende was, dan was het zijn taak om verzoeker hieromtrent dieper te ondervragen”*. Aangaande het feit dat verzoeker de district commissaris en de gouverneur verwisselde (Dhr. Mohamed Sidi), voert hij aan dat dit een menselijke vergissing inhoudt.

Aangaande de aanval in mei 2015 waarover verzoeker niets verklaarde, is verzoeker van oordeel dat *“gedurende het interview werd de aandacht van verzoeker op deze incident nooit aangetrokken”* en dat de *“Commissaris generaal aan verzoeker vragen [had] moeten stellen omtrent deze aanval van mei 2015”*.

Bovendien benadrukt verzoeker dat *“de kandidaten vluchtelingen onder druk worden gezet bij DVZ om hun asielmotieven, snel, kort en bonding mee te delen en er wordt hem telkens gezegd dat ze deze motieven wel uitgebreider zullen kunnen meedelen op het CGVS. Verzoeker heeft zich dus beperkt aan de ernstige feiten van vervolgingen tegen hem geoefend door de leden van AS.”* Hierdoor kan volgens verzoeker aan hem niet verweten worden dat hij zijn behoren tot een welbepaalde sociale groep niet vermeld had als asielmotief bij de DVZ.

Aangaande de algemene situatie te Mogadishu voert verzoeker aan dat *“de Commissaris generaal erkent dat de veiligheidssituatie er steeds complex, problematisch en ernstig is, dat AS er steeds terreur aanslagen pleegt waarbij burgers getroffen worden en meer doelgerichte moordaanslagen pleegt. Ook erkent de Commissaris generaal dat betrouwbare statistieken betreffende de burgerslachtoffers niet beschikbaar zijn”*. Verzoeker verwijst in dit verband naar *“het COI Focus “SOMALIE. Veiligheidssituatie in Mogadishu. 6 september 2016” staat er te lezen dat de UNHCR vaststelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu steeds instabiel is en dat versehillende conflictdynamieken in de regio heersen”*. *“Het louter feit dat in 3 arresten d.d. 5.9.2013, 10.9.2015 en 10.9.2014 de rechters van mening zijn dat het terugkeren van een burger naar de dan huidige situatie in Mogadishu, niet strijdig was met artikel 3 EVRM is onvoldoende om te kunnen beweren dat dit steeds het geval is vandaag. Dit is des te*

meer het geval nu het administratief dossier van verweerder bevestigd dat de algemene onveiligheidssituatie in Somalië in 2016 verslechterd is, alsook de veiligheidssituatie te Mogadishu".

In hoofddeorde wordt gevraagd de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker steunt zijn vertrek uit Somalië op de problemen die hij had met Al Shabaab in het dorp Janale in de provincie Lower Shabelle, waar hij zou hebben verbleven van december 2014 tot zijn vlucht op 2 september 2015.

2.4. De commissaris-generaal heeft verzoeker uitvoerig gehoord, zodat hij ruim de kans kreeg zijn asielrelaas uiteen te zetten, zijn verklaringen nader toe te lichten en zijn recente afkomst uit Janale aannemelijk te maken.

2.5. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit soldaten van het Somalische leger gezien heeft in Janale (CGVS-verslag gehoorverslag van het CGVS van 15 september 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 8). Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie over verzoekers verblijf in Janale kan de Raad slechts vaststellen dat er vele objectieve redenen zijn waarom tot een dergelijk besluit kon gekomen worden. Immers uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Janale gedurende twee jaar onder overheidscontrole stond, tot de troepen de stad verlieten op 24 mei 2015.

Voorts kan worden vastgesteld dat de overheidssoldaten gestationeerd waren in het politiekantoor toen zij de controle nog hadden, terwijl verzoeker, die beweerdelijk in Janale heeft verbleven van december 2014 tot september 2015, verklaarde dat het politiekantoor verlaten is: *"Er is maar één politiestation,*

maar het is verlaten. (...) Ik heb het zelf niet gezien, soldaten aan het politiekantoor. Toen de soldaten kwamen, hun basis was daar en als ze weg wilden gaan, gingen ze weg. De stad is vooral onder controle van Al Shabaab.” (CGVS-verslag, p. 6). Bovendien zou Al Shabaab zich bij de stadsinname op 25 mei 2015 onmiddellijk naar dit politiekantoor begeven hebben, wat met zich meebrengt dat het niet ‘verlaten’ is geweest. Het is redelijk te verwachten dat verzoeker die in een stad terecht komt onder de controle van de overheid weet waar deze te bereiken zijn in de stad zelf. Bovendien had verzoeker inderdaad moeten weten dat Al Shabaab het politiekantoor bij het vertrek van de overheidstroepen hebben ingenomen. Verzoeker toont dus geen eenvoudige bekendheid aan met Janale.

2.6. Verzoeker bleek voorts onaannemelijk onwetend over de activiteiten van Al Shabaab in Janale. Gevraagd naar Al Shabaab kwam verzoeker namelijk niet verder dan enkele vaag- en algemeenheden *“Overdag, de stad is leeg. Niemand regeert. Maar vanaf de namiddag tot de nacht, zijn ze aanwezig, zijn ze actief. De lokale inwoners volgen de bevelen van Al Shabaab. Wie iets verkeerd doet, veroordelen ze.”* (CGVS-verslag, p. 8), *“De bevelen die de inwoners volgen, waren dat ze de dag van de markt van vrijdag naar donderdag verplaatsen. De gebedstijd moesten mensen volgen, als het marktdag is of niet, voor iedereen, (...) soms bereiden ze voor voor de oorlog, de oorlog tegen AMISOM. Wie ze verdachten van een sympathisant te zijn voor de overheid of te werken voor de overheid, grepen ze. Sommige van de bevelen die ze in het district gaven, was dat ze mensen verboden om mobiele telefoons met caméra te gebruiken (...) Ik zag iemand die ze executeerden omdat ze hem beschuldigden een spion te zijn.”* (CGVS-verslag, p.9).

Nochtans blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat Al Shabaab op 25 mei 2015 Janale gewelddoos kon innemen en dit aan de inwoners van Janale met groot militair vertoon kenbaar maakte. Zo reden honderden Al Shabaab strijders de stad binnen in gevechtsvoertuigen, stonden er Al Shabaab strijders op elke straathoek, werden huiszoekingen uitgevoerd en verkondigden ze via luidsprekers op hun voertuigen dat zij de controle hadden over Janale. Ook blijkt dat Al Shabaab verantwoordelijk was voor de explosie op de markt in Janale op 30 april 2015. Dat verzoeker zich louter beperkte tot het vermelden van ondoorleefde en algemeenheden omtrent de praktijken van Al Shabaab en niets gemerkt heeft van deze opmerkelijke grootse incidenten, ondergraven verder elke geloofwaardigheid van een beweerdelijk verblijf in Janale.

2.7. Ook is het onaanvaardbaar dat verzoeker niet weet wie Abdulkadir Ibrahim Sheikh Ali, de districtscommissaris van Janale, is (CGVS-verslag, p. 25). Dit klemmt temeer omdat deze man in Janale werd omgebracht tijdens een *raid* door Al Shabaab op 4 augustus 2015, in de periode dat verzoeker beweerdelijk in Janale verbleef. Bovendien volgde hierop een hardhandig optreden door regeringstroepen en AMISOM-soldaten, die verscheidene veiligheidsoperaties op touw zetten in hun zoektocht naar de daders, zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat verzoeker de districtscommissaris niet kent en niets vermeldt over dit incident en de daaropvolgende troepenverplaatsing en onderzoek. Meer nog, verzoeker verklaarde verkeerdelijk dat de districtscommissaris eerder gevlucht was en Mohamed Sidi heette *“een commissaris, die is ontsnapt, want ze wilden hem doden (...) Mohamed Sidi”* (CGVS-verslag, p. 8), terwijl Mohamed Sidi gouverneur was van Lower Shabelle.

2.8. Aangaande zijn ontsnapping, verklaart verzoeker dat hij Al Shabaab heeft kunnen ontvluchten op *“02/09, die nacht, de dag voor die nacht, was een gevecht tussen AMISOM en hen. Die nacht gooide AMISOM mortieren naar de stad, zodat ze een aanval van hen konden ontlopen. Een van de wapens die ze gooiden, raakte niet ver van de kamer waar wij gehouden werden. De explosie zorgde ervoor dat bomen en modder van het huis waar ik werd gehouden, naar beneden viel. De twee mannen die ons bewaakten, renden weg voor hun veiligheid. Dan kregen we de kans te ontsnappen, samen met de medegevangenen”* (CGVS-verslag, p. 29). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat niet AMISOM aanviel, maar Al Shabaab de AMISOM-troepen in de basis in Janale aanviel, wat uitmondde in de dodelijkste aanval op AMISOM-soldaten. Dat verzoeker, die de vermeende aanval door AMISOM aanduidt als de aanleiding van zijn ontsnapping, zich dermate zou vergist hebben over deze aanval doet vaststellen dat hij zich ent op een voorval dat hij niet werkelijk beleefd heeft.

Daarbovenop verklaarde verzoeker verkeerdelijk dat de AMISOM-troepen in de buurt van Janaale bestonden uit soldaten uit Oeganda en Burundi (CGVS-verslag, p. 24), terwijl de AMISOM-basis nabij Janale uitsluitend bemand werd door Oegandese troepen (zie administratief dossier).

2.9. Gelet op het bovenstaande dient te worden besloten dat verzoeker onbekend is met de reële situatie in Janale. Van verzoeker kan immers verwacht worden desgevallend met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen te weten welke milities/groeperingen zijn eigen stad onder controle

hadden, welke incidenten er zich voordeden, zeker omdat dergelijke kennis om veiligheidsredenen cruciaal was. Dit klemte temeer nu verzoeker verklaarde dat hij twee maanden na zijn aankomst in Janale persoonlijk bedreigd werd door Al Shabaab, *“Mijn reis naar Hamar was verdacht voor Al Shabaab. Ze benaderden me direct en vroegen me, waarom ik zo vaak naar Hamar ging.”* (CGVS-verslag, p. 18) *“Ik weet het niet meer exact, maar tegen de tijd dat ze naar mij kwamen was ik in Janale voor 2 maanden en enkele dagen. Bedoel je de dag dat ze naar mijn huis kwamen dat ze mijn b[e]l[eg]geschiedenis doorzochten.”* (CGVS-verslag, p. 21). Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk in Janale was, de veiligheidssituatie en de daarbij horende incidenten in Janale niet beter heeft opgevolgd. Daarbij dient worden opgemerkt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker een bijzonder gedetailleerde kennis van alle (socio-)politieke aspecten van Janale kan aantonen, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met verzoekers profiel en dat hij zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving kan toelichten, minstens diende hij de grote visuele en ingrijpende gebeurtenissen te kennen.

2.10. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker *“heel veel correcte en nauwkeurige antwoorden heeft geleverd betreffende Janale zelf: de geografie, de stad, de clans, de leiding van de stad, het landbouwgrond, de wijken Simow en Jadid, het dichtstbijzijnde ziekenhuis, de conflicten in Janale...”*. Wat betreft verzoekers beperkte kennis dient te worden vastgesteld dat deze geenszins volstaan om zijn voorgehouden recente afkomst uit Janale aannemelijk te maken. Dergelijke elementaire gegevens kunnen immers makkelijk worden opgezocht en ingestudeerd. Volledigheidshalve dient nog worden opgemerkt dat de elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig zijn om de ongeloofwaardigheid van verzoekers (recente) herkomst aan te tonen.

2.11. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat verzoeker amper acht maanden in Janale verbleven heeft, bovendien maandelijks één week in Mogadishu spendeerde en geen sociale contacten had in Janale, verschoont dit verzoekers onwetendheden en onjuiste verklaringen over het dagelijkse leven en de gebeurtenissen in Janale in de periode dat verzoeker daar beweerdelijk verbleven heeft, niet. Daargelaten dat verzoeker niets opgemerkt heeft op het moment dat de verscheidene bovenvermelde incidenten en gebeurtenissen zich voordeden, omdat hij, zoals aangevoerd, één week per maand in Mogadishu verbleef, is het niet aannemelijk dat verzoeker hierover niets zou vernomen hebben wanneer hij terugkeerde naar Janale. Immers, er dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk sociale contacten had. Zo verklaarde hij dat hij les gaf aan kinderen (CGVS-verslag, p. 12) en regelmatig een restaurant bezocht (CGVS-verslag, p. 18). Waar verzoeker een geïsoleerd beeld van zichzelf poogt te schetsen door onder meer te stellen dat hij zelfs geen contact had met de ouders van zijn leerlingen, stemt niet overeen met zijn profiel – een geëngageerde leerkracht, die een groot vertrouwen genoot bij zowel leerlingen als ouders. *“Ik was de leraar waar de meeste leerlingen vertrouwen in hadden. Ik was niet alleen een leraar voor hen, maar ook een soort mentor. Ze kwamen naar mij en praatten met mij alleen. Ze consulteerden me met allerlei problemen die ze hadden, of het school was of financieel of familiaal.”* Dit was niet anders in Janale *“Hetzelfde, maar dat waren kleinere kinderen. (...) Ze vertelden me dat ik een goede leraar was. Als we naar je leeftijd kijken en je talent, ze zijn ver van elkaar. (...) Als er een probleem naar boven kwam van mijn studenten, was ik de leraar die gestuurd werd om dat probleem op te lossen.”* (CGVS-verslag, p. 13). Gezien verzoekers sociale karakter en hij leerkracht was en zich op publieke plaatsen begaf, is het ongeloofwaardig dat hij over bovenstaande incidenten, die eveneens een grote impact hebben op zijn persoonlijke veiligheidssituatie en deze van zijn leerlingen, helemaal niets vernomen heeft.

2.12. Voorts wordt in het verzoekschrift aangeklaagd dat verweerder zijn onderzoeksplicht gebrekkig heeft uitgevoerd doch verzoeker blijft algemeen. Geenszins kan gesteld worden dat verzoeker niet grondig ondervraagd werd. Verzoeker kon zijn asielaanvraag toelichten op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst. Tijdens het CGVS-verhoor werd verzoeker gedurende vier uur (met een pauze van 20 minuten) nog grondig gehoord en kreeg zowel open als gerichte vragen. Indien verzoeker meent dat hij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen heeft dan kon hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Verzoeker brengt overigens ook in het verzoekschrift geen concrete feiten aan die een ander licht op huidige beoordeling kunnen werpen.

2.13. Naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste

rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Waar verzoeker in het hoofd van zijn middel een schending van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) geschonden acht, wordt niet omschreven hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft geschonden. Het middel is dan ook onontvankelijk.

2.14. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Waar zowel artikel 4 van het Handvest als artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. De Raad heeft hoger vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat hij recentelijk afkomstig is uit Janale. Hoe dan ook verzoeker heeft verklaard bijna zijn hele leven in Mogadishu gewoond te hebben en verzoekers familie woont, minstens deels, in Mogadishu zodat subsidiaire bescherming ten opzichte van de situatie in dit deel van Somalië dient onderzocht te worden.

2.18. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.20. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu). “*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken*”.

2.21. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.22. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.23. Al Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behoudt Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (zie Cedoca COI, punt 3.1.1).

Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld.

Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016, stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.24. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld en niet zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren de gebieden onder de controle van Al Shabaab waarmee verzoeker geen uitstaans heeft.

2.25. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde

incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.26. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (punt 4 COI Focus, Mogadishu). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.27. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.28. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clauditeit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.29. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een *“gewone burger”* is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het *“Upper Tribunal”* meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

2.30. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu.

In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's.

Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lido beach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.31. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.32. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij.

Verzoeker heeft immers geen problemen in Mogadishu aangegeven tenzij verzoeker toevoegt dat zijn moeder omwille van zijn problemen in Janale door Al Shabaab wordt bedreigd aan de telefoon. Er werd echter geconcludeerd dat verzoekers problemen met Al Shabaab in Janale geheel ongeloofwaardig zijn nu zijn aanwezigheid aldaar niet kan blijken uit zijn verklaringen, wel het tegendeel. De telefonische bedreigingen aan verzoekers moeder hebben dan ook geen grond.

2.33. Waar verzoeker nog benadrukt dat *“er op geen enkel ogenblik onderzocht wordt of verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen in Somalië”*, erop wijzend dat *“het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn/haar clan”* kan de Raad slechts vaststellen dat het verzoekschrift ingaat tegen de verklaringen van verzoeker zelf en tegen de bestreden beslissing dat wel melding maakt van verzoekers familie in Mogadishu. In zoverre verzoekers vader reeds lang geleden op een onbekend tijdstip (Dienst Vreemdelingenzaken verhoor) zou omgekomen zijn (malaria) dan nog heeft verzoeker niet enkel een thuis om terug te keren maar ook zijn oom, moeder, 14 broers en zussen en zijn echtgenote en zoon. Verzoeker zegt bovendien nog zelf dat hij een succesvol leraar was.

2.34. Tenslotte kan de bewering van verzoeker dat het UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en het non-refoulement beginsel zou schenden, niet als zodanig blijken uit de lezing van dit rapport. Immers UNHCR heeft verschillende situaties voor ogen waaronder de terugkeer van Somali uit de vluchtelingenkampen in de buurlanden zoals Kenya. UNHCR meent dat een terugkeer naar de gebieden onder Al Shabaab niet aangewezen is en dat personen uit de vluchtelingenkampen, die aldus reeds jaren of decennia geleden vertrokken zijn uit Somalië, mogelijk kunnen terecht komen in een situatie waar het moeilijk is te overleven. Dit geldt echter niet voor verzoeker die afkomstig is uit een gevestigde grote familie van Mogadishu.

2.35. Verzoeker toont geen nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.36. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie, *“Persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Mogaishu”*, toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

In voornoemde informatie wordt de aanval van 26 februari 2016 op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, aangehaald,

het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij een lokaal overheidsgebouw en de aanval door Al Shabaab op 2 juni 2016 betrof een aanval op het Ambassador hotel, waar voornamelijk diplomaten logeren. De *BBC* en *the Guardian* berichten op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook de dubbele zelfmoordaanslag van 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie wordt in bovenstaande informatie aangehaald, de aanval van Al Shabaab van 31 juli 2016 op het CID hoofdkwartier, de autobom die op 26 augustus 2016 ontplofte aan het Banadir beach restaurant en een autobom van 31 augustus 2016 dichtbij het presidentieel paleis waarbij onder meer soldaten omkwamen. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.37. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.38. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.39. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.40. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK